

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/61/2015
Identifikačné číslo spisu:	8014200757
Dátum vydania rozhodnutia:	28.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8014200757.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Ľubici Filovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Consumer Finance Holding, a.s., so sídlom Hlavné námestie 12, Kežmarok, IČO: 35 923 130, právne zastúpeného Beňo & partners, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Nám. sv. Egídia 93, Poprad, IČO: 44 250 029, proti žalovanej: Slovenskej obchodnej inšpekcii, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, so sídlom Prievozská 32, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovanej zo dňa 7. apríla 2014 sp. zn. SK/0125/99/2014 a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/48/2014-50 zo dňa 13. novembra 2014, jednohlasne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/48/2014-50 zo dňa 13. novembra 2014 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Prešove napadným rozsudkom č. k. 4S/48/2014-50 zo dňa 13. novembra 2014 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu zo dňa 7. apríla 2014 sp. zn. SK/0125/99/2014 a následne jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd z administratívneho spisu zistil, že na základe spotrebiteľského podnetu evidovaného správnym orgánom pod spis. zn. PO 326/2013 boli inšpektormi Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj u žalobcu vykonané kontroly dňa 28.05.2013 a 15.08.2013 zamerané na vybrané ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa. O výsledku kontrol bol spisovaný inšpekčný záznam a dodatok k inšpekčnému záznamu.

Z dôvodu zistenia nedostatkov zdokumentovaných v inšpekčnom zázname zo dňa 28.05.2013 a dodatku

k inšpekčnému záznamu zo dňa 15.08.2013 Slovenská obchodná inšpekcia, Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj oznámil začatie správneho konania oznámením zo dňa 27.09.2013, spis. značka P/0391/07/13 z dôvodu porušenia zákazu nepoužívať nekalú obchodnú prax, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a ktoré podstatne narušuje ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k službe, ktorého je kontrolovaná osoba ako veriteľ v zmysle ZoSÚ a predávajúci v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa vo veci spotrebiteľského úveru poskytnutého spotrebiteľovi na základe zmluvy o pôžičke č. 3029900665 zo dňa 14.02.2013, čoho sa dopustil tým, že: neposúdil schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ; pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred prijatím ponuky o spotrebiteľskom úvere neposkytol spotrebiteľovi v súlade so zmluvnými podmienkami ponúkanými veriteľmi alebo požiadavkami spotrebiteľa informácie v zmysle § 4 ods. 1 ZoSÚ prostredníctvom formulára- Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere; formulár - Štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere v časti 2. Opis hlavných vlastností spotrebiteľského úveru neobsahuje presný opis konkrétneho tovaru alebo poskytnutí konkrétnej služby v zmysle § 4 ods. 1 písm. e/; v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 3029900665 zo dňa 14.02.2013 neuviedol v zmysle § 9 ods. 2 písm. a/, c/, k/ ZoSÚ druh spotrebiteľského úveru, ktorý bol spotrebiteľke poskytnutý, adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

Správny orgán prvého stupňa rozhodnutím č. P/0391/07/13, zo dňa 27.11.2013 rozhodol tak, že žalobcovi pre porušenie zákazu používania obchodnej praktiky, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k službe podľa § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 7 ods. 2 písm. a/ a b/ zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorého sa žalobca dopustil tam uvedeným konaním, zistené pri kontrole 28.05.2013 vykonanej v sídle Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj a dňa 15.08.2013 v prevádzkarni žalobcu, uložil podľa § 24 ods. 1 zákona pokutu vo výške 5.000,- eur, ktorú je účastník konania povinný zaplatiť do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia poštovou poukážkou typu „U“ alebo príkazom na úhradu na účet.

Na základe odvolania žalobcu proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu žalovaná napadnutým rozhodnutím č. SK/0125/99/2014 zo dňa 07.04.2014 rozhodla tak, že odvolanie zamietla a rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj č. P/0391/07/13 zo dňa 27.11.2013 potvrdila. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že žalovaná po preskúmaní predmetnej veci zastávala názor, že prvostupňový správny orgán pri prejednávaní veci zohľadnil okolnosti prípadu, ako aj vec správne posúdil.

Z obsahu administratívneho spisu mal krajský súd ďalej preukázané, že spotrebiteľka uzavrela dňa 14.02.2013 s predávajúcim Profi Product Media, s.r.o. kúpnu zmluvu č. SK*001336 na 5 produktov v celkovej výške 1.000,- eur. V časti zmluvy označenej ako „Spôsob úhrady kúpnej ceny“ sa uvádza celková kúpna cena tovaru 1.000,- eur, z toho uhradené v hotovosti pri podpise zmluvy 50,- eur a zostávajúca čiastka k doplateniu 950,- eur. Krajský súd uviedol, že súčasťou administratívneho spisu bola aj zmluva o pôžičke č. 3029900665 (ev. č. zmluvy 20385936), kde v časti predmet financovania pôžičky je uvedená kúpna cena 1.000,- eur, počet splátok 48, akontácia 5 %, výška splátky 28,88 eur, celková suma pôžičky 1.386,24 eur, ročná percentuálna miera nákladov vo výške 21,87 %, priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov vo výške 46,35 %, celkové náklady spotrebiteľa vo výške 436,24 eur a termín konečnej splatnosti 02/2017. Zmluva je podpísaná klientom a sprostredkovateľom žalobcu. V spise sa ďalej nachádza zmluva o spolupráci uzatvorená medzi žalobcom a spoločnosťou Profi Products Media, s.r.o., formulár Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere (Quatro), kde je ako veriteľ uvedený žalobca. V bode 2 sú uvedené základné charakteristiky spotrebiteľského úveru, a to druh spotrebiteľského úveru- viazaný spotrebiteľský úver, celková výška spotrebiteľského úveru 950,- eur, ďalej že úver je splácaný mesačnými anuitnými splátkami vo výške 28,88 eur v počte splátok 48, v termíne splátok od 20. dňa príslušného kalendárneho mesiaca, s celkovou čiastkou, ktorú bude musieť spotrebiteľ zaplatiť vo výške 1.386,24 eur a s nešpecifikovaným názvom tovaru v hodnote 1.000,- eur. V bode 3 sú uvedené náklady spojené so spotrebiteľským úverom, a to ročná úroková sadzba 21,87 %, ročná percentuálna miera nákladov vyplývajúcich 21,87

%, priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov 46,35 %, v spise sa tiež nachádzajú všeobecné obchodné podmienky a splátkový kalendár s uvedením splátok, dátumom splatnosti, istinou a úrokom. Ani formulár Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere (Quatro), ani splátkový kalendár nie sú podpísané zmluvnými stranami.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“ alebo „zákon č. 250/2007 Z. z.“), v intenciách zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoSÚ“) a súčasne v intenciách ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 2 písm. p/, u/, v § 7 ods. 1, 2 písm. a/, b/, v § 24 ods. 1, 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, v § 4 ods. 1, 2 a v § 9 ods. 1 ZoSÚ, postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov.

Preskúmaním veci krajský súd dospel k záveru, že žalobca pri poskytnutí spotrebiteľského úveru B. Q. nepostupoval v súlade s právnou úpravou ustanovenou v právnych normách zákona o ochrane spotrebiteľa a ZoSÚ, ktoré citoval.

Za nedôvodnú krajský súd považoval námietku žalobcu, že si svoju zákonnú povinnosť v zmysle § 9 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ a c/ ZoSÚ v celom rozsahu splnil a uzavretá zmluva o pôžičke obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti. Konštatoval, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere preukázateľne neobsahuje ani údaj o druhu spotrebiteľského úveru, ani adresu predávajúceho, na ktorej spotrebiteľ môže uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť.

Podľa názoru krajského súdu keď Zmluva o pôžičke neobsahuje údaje podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, t.j. konkrétne termíny jednotlivých splátok, výšku istiny, úrokov a iných poplatkov a obsahuje len výšku jednotlivých splátok, počet splátok a termín konečnej splatnosti s tým, že ďalšie údaje sú obsiahnuté v splátkovom kalendári, ktorý bol spotrebiteľovi preukázateľne doručený až po podpise zmluvy o úvere, je takáto obchodná praktika neprípustná a odporujúca čestnej obchodnej praxi. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že uvedené informácie boli obsahom samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako aj splátkového kalendára, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Považoval za neprípustné, aby podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, ktoré zmluva pod sankciou neplatnosti, resp. pod sankciou straty práv veriteľa na úroky a poplatky musí obsahovať, boli spotrebiteľovi len dodatočne po podpise zmluvy doručované poštou a zároveň vyhlasované za neoddeliteľnú súčasť zmluvy bez toho, aby bol k tomu potrebný písomný súhlas druhej zmluvnej strany. Mal za to, že takýto postup je v rozpore aj s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Krajský súd považoval tiež za neprípustné, aby spotrebiteľ vzal výšku úveru len na vedomie a aby jeho podpis na zmluve nahrádzal jeho výslovný a jednoznačný súhlas s výškou úveru.

Za neprijateľnú podmienku považoval krajský súd aj neuvedenie druhu spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. a/ ZoSÚ ako jednej z podstatných obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, stotožniac sa s tvrdením žalovanej, že predmetná zákonná požiadavka nie je splnená, ak podstatná náležitosť, akou druh spotrebiteľského úveru nepochybne je, vyplýva iba nepriamo z definície iného pojmu v rámci všeobecných obchodných podmienok, poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 53 ods. 4 OZ.

Nesúhlasil ani s argumentáciou žalobcu, že si splnil svoje zákonné povinnosti uložené mu v § 4 ods. 1 a 2 ZoSÚ a formulár spolu so všetkými jeho náležitosťami bol spotrebiteľovi riadne a včas pred podpisom zmluvy odovzdaný s poukazom na zmluvné dojednanie obsiahnuté v uzavretej zmluve o pôžičke. Aj podľa názoru krajského súdu konanie žalobcu vykazuje znaky obchodnej praktiky v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti z dôvodu, že vybočuje z pravidiel čestnej obchodnej praxe a všeobecnej zásady dobrej viery uplatňovanej v oblasti jeho činnosti. Konštatoval, že aj keď je v zmluve uvedené, že spotrebiteľ prehlasuje, že „pred uzavretím zmluvy bol písomne oboznámený so zmluvnými

podmienkami prostredníctvom Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere, ktorý mu bol doručený a tento prevzal" na túto zmluvnú podmienku nemožno prihliadať a správne postupovali správne orgány, keď ju posúdili ako neprijateľnú a konštatovali, že táto zmluvná podmienka je v rozpore s požiadavkou dobrej viery, zakladá hrubý nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, lebo na spotrebiteľa neprijateľne prenáša dôkazné bremeno v otázke oboznámenia sa s obsahom formulára. Uviedol, že ide o nezanedbateľné nebezpečenstvo, spočívajúce v tom, že zmluvná podmienka spotrebiteľa ovplyvní pri uplatňovaní jeho práv, resp. u spotrebiteľa vyvolá dojem, že sa nemôže dovoliť súdnej ochrane, keďže platí domnienka, že podpisom prehlásil, že bol písomne oboznámený so zmluvnými podmienkami. Odkaz žalobcu na takéto prehlásenie spotrebiteľa nepreukazuje dostatočne, že zabezpečil informovanie ešte pred uzatvorením zmluvy, a teda, že si splnil túto povinnosť. Žalobca pri svojej činnosti využíval nekalé obchodné praktiky, ktoré zákon zakazuje a ktoré môžu negatívne vplývať na spotrebiteľa pri jeho rozhodovaní o obchodnej transakcii. Skutočnosť, že neinformoval spotrebiteľa pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere a ani o zmluve o spotrebiteľskom úvere jasne a určito o podstatných podmienkach zmluvy, značne obmedzil jeho schopnosť urobiť rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil. V dôsledku takéhoto konania dochádza k porušeniu ekonomického záujmu spotrebiteľa vo veľkom rozsahu.

Krajský súd dospel k záveru, že správne orgány správne postupovali, keď postup žalobcu vyhodnotili ako porušenie zákazu používania nekalých obchodných praktík, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k službe podľa § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 7 ods. 2 písm. a/ a b/ zákona o ochrane spotrebiteľa a za toto porušenie žalobcovi správne uložili pokutu vo výške 5.000,- eur podľa § 24 ods. 1 zákona, majúci za to, že správne orgány dostatočne odôvodnili aj výšku uloženej pokuty. Krajský súd žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a účastníkom nepriznal náhradu trov konania, pretože žalobca v konaní nemal úspech a žalovaná aj pri úspechu v konaní nemá nárok na náhradu trov konania.

II.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná žalobcovi náhradu trov celého konania.

Žalobca v dôvodoch odvolania namietal, že v danom prípade žalovaný neúplne zistil skutkový stav veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, na základe ktorých ustálil nesprávny právny záver, s ktorým sa stotožnil aj súd prvého stupňa.

Poukazom na skutkové zistenia danej veci žalobca tvrdil, že v zmysle vyhľadávacej zásady došlo v rámci správneho konania k porušeniu právnych predpisov, keďže konajúci správny orgán bol povinný zistiť skutočný stav veci vo verejnom záujme, a teda dôkazné bremeno v zmysle uvedenej vyhľadávacej zásady postihovalo v plnom rozsahu konajúci správny orgán. Rozhodnutie považoval za nezákonné aj z dôvodu porušenia ďalšej procesnej zásady správneho konania, ktoré zákonodarcu upravil ako základné pravidlá konania v § 3 správneho poriadku a to zásady materiálnej pravdy, v ktorej súvislosti žalobca poukázal na to, že ak sa správny orgán nestotožnil s tvrdením žalobcu o tom, že žalobca si svoje zákonné povinnosti uložené mu vo vzťahu k splneniu si povinnosti poskytnúť spotrebiteľovi informácie v zmysle § 4 ods. 1 ZoSÚ vo forme podľa § 4 ods. 2, čo je preukázané zmluvným dojednaním, v zmysle ktorého klient podpisom Zmluvy o pôžičke prehlásil, že pred uzavretím zmluvy bol písomne oboznámený so zmluvnými podmienkami prostredníctvom Formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý prevzal, vo vzťahu k splneniu si povinnosti oboznámiť spotrebiteľa o výške, počte a termínoch splátok, istiny, úrok a iných poplatkov prostredníctvom formulára „splátkového kalendára“, nesúhlasiac so závermi žalovaného, že tento mal byť spotrebiteľovi

odovzdaný ex post po podpise zmluvy o spotrebiteľskom úvere, považujúc v tejto časti rozhodnutie žalovaného za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Dôvodil, že žalovaný bol povinný v zmysle § 32 ods. 1 SP vykonať dokazovanie - zistiť presne a úplne skutkový stav veci, teda mal v zmysle § 35 SP predvolať svedka(ov), a vypočúť ich na sporné skutočnosti. Súčasne žalobca poukázal na skutočnosť, že ustáliť riadne zistený skutkový stav veci, a na základe neho zákonne a spravodlivo rozhodnúť je povinný práve žalovaný ako konajúc správny orgán a v žiadnom prípade nie žalobca, nesúhlasiac s argumentáciou žalovaného.

Žalobca trval na to, že si svoju zákonnú povinnosť splnil v celom rozsahu aj v zmysle § 9 ods. 2 písm. a/. Uviedol, že Zmluvné podmienky, ktoré sú jednak súčasťou jednej listiny spolu so Zmluvou o pôžičke a ktoré sú zároveň v zmysle „Výhlásenia klienta“ neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a podpisom zmluvy o pôžičke, sa stali pre klienta záväznými, odkazom na prehlásenie Spotrebiteľa ako klienta „Prehlasujem, že som sa pred podpísaním Zmluvy oboznámil s Podmienkami k zmluve o pôžičke a so Všeobecnými obchodnými podmienkami, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy, súhlasím s nimi, nemám k nim žiadne výhrady a zaväzujem sa ich dodržiavať“.

Žalobca ďalej trval na tom, že sa v žiadnom prípade neodchýlil od kogentného ust. § 9 ods. 2 písm. a/ - nakoľko jasne a jednoznačne uviedol, že poskytnutý úver je „viazaným spotrebiteľských úverom“, čím v celom rozsahu bez ohľadu na formu naplnil dikciu § 9 ods. 2 písm. a/.

Žalobca taktiež trval na tom, že v Zmluve o spotrebiteľskom úvere sú uvedené aj identifikačné údaje „predávajúceho tovaru“ a to v rozsahu stanovenom v § 9 ods. 2 písm. c/, konkrétne v časti Zmluvy o spotrebiteľskom úvere s označením „Sprostredkovateľ“, majúci za to, že bez i akýkoľvek ďalších pochybností mal spotrebiteľ všetky relevantné informácie aj o kontaktných údajoch predávajúceho tovaru.

Ku skutočnosti týkajúcej sa tzv. inkorporačnej doložky žalobca uviedol, že zmluvné dojednanie v zmluve o spotrebiteľskom úvere „Prehlasujem, že som sa pred podpísaním Zmluvy oboznámil s Podmienkami k zmluve o pôžičke a so Všeobecnými obchodnými podmienkami, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy, súhlasím s nimi, nemám k nim žiadne výhrady a zaväzujem sa ich dodržiavať“, sa považuje za štandardnú inkorporačnú doložku, ktorú platné právo umožňuje dojsť v rámci štandardnej formulárovej zmluvy. Mal za to, že predmetná inkorporačná doložka spĺňa požiadavky aj podľa § 37 OZ, poukazom na to, že predmetné dojednanie nespôsobuje značnú rovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto nevidel dôvod posúdiť predmetné dojednanie ako neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, namietajúc súčasne nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov.

Žalobca nesúhlasil ani s argumentáciou žalovaného ako aj súdu prvého stupňa ku skutočnosti o otázke posúdenia schopnosti splácať spotrebiteľský úver spotrebiteľom a k skutočnosti, že ako veriteľ neposúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Uviedol, že v súlade s § 7 ods. 2 ZoSÚ požiadal spotrebiteľa - žiadateľa o spotrebiteľský úver, aby uviedol úplne, presne a pravdivo informácie o výške jeho skutočného reálneho príjmu, o zdroji jeho príjmov, o jeho osobnom stave, veku, vzdelaní, bydlisku, type bývania a podobne, zároveň v súlade s požiadavkami odbornej starostlivosti a najmä po zohľadnení výšky požadovanej pôžičky (950,- eur), výšky požadovanej mesačnej splátky (28,88 eur) súčasne v nadväznosti na priemerný čistý mesačný príjem mal za to, že spotrebiteľ je schopný predmetný spotrebiteľský úver splácať. Žalobca uviedol, že vzhľadom na stabilitu spotrebiteľovho príjmu - starobný dôchodok, ktorého priemerná výška bola v rozhodujúcom čase vo výške 287,75 eur, v čase posudzovania schopnosti splácať spotrebiteľský úver, urobil úsudok, že je dostatočným príjmom a to aj vzhľadom na celkovú výšku poskytnutého úveru - 950,- eur, ako aj vzhľadom na výšku mesačnej splátky úveru t.j. sumy 28,88 eur.

Žalobca vyslovil názor, že na základe uvedených skutočností si splnil svoje zákonné povinnosti, konal s odbornou starostlivosťou a teda za žiadnych okolností sa nedopustil hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, a preto žalovaný zistený skutkový stav neprávne vyhodnotil, v čoho dôsledku predmetné ustanovenie nesprávne právne posúdil a tým porušil zásadu legality a zároveň, že svoje závery v tejto časti nedostatočne odôvodnil, čím sa stalo napadnuté rozhodnutie v tejto časti nezákonné pre rozpor so zákonom. Poukázal tiež na to, že posudzovanie schopnosti splácať úverové splátky je síce zákonom uloženou povinnosťou veriteľa, avšak vo vzťahu k skutočnosti, či sa veriteľ rozhodne alebo nerozhodne spotrebiteľovi poskytnúť úver v požadovanej výške nemá žiaden vplyv, a preto predmetné konanie aj keby mal súd za preukázané, že došlo k porušeniu povinností žalobcu ako veriteľa, nemôže za

žiadnych okolností vykazovať znaky nekalej obchodnej praktiky, pretože samo o sebe nenarušuje ani nie je schopné podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k požadovanej službe a predmetné konanie nemôže byť posudzované ani ako klamlivé konanie, ktorým by veriteľ spotrebiteľa zavádzal resp. inak ovplyvňoval jeho ekonomické správanie, v čoho dôsledku by spotrebiteľ mal urobiť rozhodnutie o ekonomickej transakcii, ktoré by inak neurobil.

Na záver žalobca poukázal na to, že výškou pokuty bol žalobca postihnutý za viacero deliktov, a za to mu bola uložená súhrnná pokuta. Mal za to, že ak čo by len jedno z postihnutých konaní nebolo pravdivé, je tu dôvod na zrušenie celého rozhodnutia.

Taktiež poukázal na skutočnosť, že je spoločnosťou, ktorá je pravidelne kontrolovaná orgánmi SOI a vždy robí všetko preto, aby prispôsobila svoje obchodné podmienky výsledkom kontroly.

III.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove ako vecne správny potvrdil.

V dôvodoch vyjadrenia žalovaný nesúhlasil s odvolacími dôvodmi žalobcu uvedenými v jeho písomnom odvolaní. Trval na skutkových a právnych záveroch uvedených v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ako aj vo vyjadrení k žalobe. Zastával názor, že napadnuté rozhodnutie žalovanej ako aj prvostupňové rozhodnutie inšpektorátu boli vydané v súlade s príslušnými právnymi predpismi.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1/ preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2/, a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanému správny orgán domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 7. apríla 2014 sp. zn. SK/0125/99/2014, v spojení s prvostupňovým správny rozhodnutím č. P/0391/07/13 zo dňa 27.11.2013, žiadajúc ich zrušenie a vrátenie veci žalovanému správny orgán na ďalšie konanie.

Preskúmvaným rozhodnutím zo dňa 7. apríla 2014 sp. zn. SK/0125/99/2014 žalovaný správny orgán odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa - Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj č. P/0391/07/13 zo dňa 27.11.2013.

Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím zo dňa 27.11.2013 č. P/0391/07/13 prvostupňový správny orgán rozhodol tak, že žalobcovi pre porušenie zákazu používania obchodnej praktiky, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k službe podľa § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 7 ods. 2 písm. a/ a b/ zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorého sa žalobca vo veci spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o pôžičke č. 3029900665 ev.č. 20385536 zo dňa 14.02.2013 dopustil konaním, uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia, zisteným pri kontrole 28.05.2013 vykonanej v sídle Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj a dňa 15.08.2013 v prevádzkarni žalobcu, uložil podľa § 24 ods. 1 zákona pokutu vo výške 5.000,- eur, ktorú je účastník konania povinný zaplatiť do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia poštovou poukážkou typu „U“ alebo príkazom na úhradu na účet uvedený v rozhodnutí.

V.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce v rozsahu žalobných dôvodov, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o uložení pokuty žalobcovi za porušenie právnej povinnosti v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Odvolací súd v súlade s právnou úpravou ustanovenou v § 219 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnú úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Najvyšší súd dáva do pozornosti žalobcu, že súd v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je súdom skutkovým. Úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdný prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namietala nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným

správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods.2 O.s.p.).

Odvolací súd mal preukázať, že v danej veci súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného náležite postupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie.

Zistil, že základné námietky žalobcu, ktorými napáda zákonnosť napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu spočívajú v jeho tvrdení, že napadnutým rozhodnutím v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu mu bola uložená sankcia v rozpore s ustanoveniami zákona č. 250/2007 Z. z., namietajúcu správnosť postupu pri zisťovaní skutočného stavu veci a správnosť skutkových a právnych záverov správnych orgánov oboch stupňov prijatých na základe zadovážených skutkových podkladov v konaní o uložení sankcie začatom na základe výsledkov vykonanej inšpekcie.

Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisu krajského súdu súčasťou ktorého je administratívny spis žalovaného žalobcu v odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu, ako aj v žalobe namietal nezákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu z dôvodu, že žalovaný v rozpore s príslušnými ustanoveniami Správneho poriadku nedostatočne zistil skutkový stav veci, nevykonával potrebné dokazovanie na ustálenie skutkového stavu a zistené skutkové zistenia nesprávne právne posúdil, žalovaný napadnuté rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, keď rozhodnutie je nepreskúmateľné a teda aj nezákonné.

Podľa § 3 ods. 1, správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady na rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 1,3 správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Senát odvolacieho súdu vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že správne orgány oboch stupňov v danom prípade postupovali v súlade s právnou úpravou správneho poriadku, vo veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia a v odôvodnení rozhodnutia uviedli dôvody, na základe ktorých v danej veci rozhodli, námietkami žalobcu sa náležite zaoberali a žalovaný súčasne v dôvodoch svojho rozhodnutia sa vypořiadal so zásadnými odvolacími námietkami žalobcu. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozhodnutie žalovaného správneho orgánu považoval za súladné so zákonom, a preto súd prvého stupňa rozhodol vo veci zákonne, keď žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p.

Zákonodarca v zákone o ochrane spotrebiteľa upravuje predmet a rozsah právnej úpravy najmä ochranu

spotrebiteľa vo vzťahu k výrobcovi, dovozcovi, distribútorovi a poskytovateľovi služieb, ako aj úlohy orgánov verejnej správy pri kontrole dodržiavania podmienok ustanovených pri ochrane spotrebiteľa. Zákon sa vzťahuje na všetky výrobky, alebo služby, ktoré dodávateľ, predajca, ponúka kupujúcemu k predaju, alebo poskytovateľ služby poskytuje spotrebiteľovi. Zákonodarca v jednotlivých ustanoveniach uvedeného zákona jednoznačne špecifikuje práva spotrebiteľa so zdôraznením ochrany života a zdravia spotrebiteľa. Povinnosti predávajúceho, resp. poskytovateľa služby vo svojej štruktúre kopírujú práva spotrebiteľa na ochranu pred výrobkami alebo službami, ktoré môžu spôsobiť zásah do právom chránených záujmov spotrebiteľa. Výrobky a služby musia spĺňať zo strany predávajúceho alebo poskytovateľa služby kritériá tak, aby sa dostali ku spotrebiteľovi bez následných komplikácií. Z uvedených dôvodov zákonodarca preto významným spôsobom zákonom o ochrane spotrebiteľa ochraňuje spotrebiteľa, pričom pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ich podmienok, platnosti týchto zmlúv, práv a povinností z nich vyplývajúcich a následkov ich porušení ako aj práv zo zodpovednosti za vady a práv na náhradu škody odkazuje na právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv ustanovenú v právnych normách §§ 52 až 54 Občianskeho zákonníka. Zákonodarca v uvedenom právnom predpise súčasne charakterizuje dobré mravy pri poskytovaní služby, ktoré sú konkretizované všeobecne uznávanými pojmami ako vžité tradície, morálka, dobromyseľnosť, čestnosť a pod. Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa (§ 54 ods. 1, 2 OZ). Zákonodarca v Občianskom zákonníku ukladá povinnosť predajcovi, resp. poskytovateľovi služby tak, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“), ustanoviac, že neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné, pričom zákonodarca za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve považuje najmä tie, ktoré zaväzujú spotrebiteľa a s ktorými sa nemal možnosť náležite oboznámiť pred uzavretím zmluvy, s úpravou v zmysle ktorej sa neprijateľnosť zmluvných podmienok hodnotí so zreteľom na povahu služby, na ktorú bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy. (§ 53 ods. 1, 4 písm. a/, d/, ods. 5, 11 OZ).

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa považoval námietky žalobcu, ktorými namietal nesprávne právne posúdenie veci, za nedôvodné.

Odvolací súd vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci vyplývajúcich z administratívneho spisu zastáva zhodný názor ako prvostupňový súd, že skutkami kladenými žalobcovi za vinu napadnutými rozhodnutiami správnych orgánov oboch stupňov sa žalobca dopustil porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej mu z právnej normy ustanovenej v § 7 ods. 1, 2, písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z. z., keď nepreukázal, že formulár spolu so všetkými jeho náležitosťami bol spotrebiteľovi riadne a včas pred podpisom zmluvy odovzdaný, teda, že spotrebiteľ bol pred podpisom zmluvy oboznámený so zmluvnými podmienkami uvedenými v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorých obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť, bez toho, aby žalobca so spotrebiteľom výšku úveru individuálne dohodol, resp. aby žalobca vopred pred podpísaním predmetnej zmluvy náležite spôsobom nevzbudzujúcim akékoľvek pochybnosti informoval spotrebiteľa nielen o celkovej výške poskytovaného úveru, ale aj o jeho náležitostiach. Zo skutkových okolností daného prípadu je teda zrejmé, že skutkové okolnosti zistené pri kontrole žalobcu potvrdzujú protiprávne konanie žalobcu uvedené vo výroku prvostupňového rozhodnutia z 27.11.2013. Odvolací súd súhlasí s tvrdením žalobcu, že správne orgány aj v predmetnom konaní boli povinné postupom podľa právnej úpravy správneho poriadku zistiť materiálnu pravdu a za tým účelom v zmysle vyhľadávacej zásady boli povinné zabezpečiť dostatok skutkových podkladov rozhodujúcich pre vydanie rozhodnutia vo veci samej. Nie je možné však súhlasiť s argumentáciou žalobcu, že v prípade rozporných skutočností zaťažuje dôkazné bremeno preukázania rozhodných skutočností žalovaný správny orgán. Pokiaľ zákonodarca žalobcovi ako veriteľovi a sprostredkovateľovi predajcu stanovil povinnosti v zákone na ochranu spotrebiteľa a to v danom prípade poskytnúť spotrebiteľovi informácie o zmluvných podmienkach spotrebiteľského úveru prostredníctvom formulára pre Štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. bolo povinnosťou žalobcu predložiť alebo navrhnúť taký dôkaz, ktorý by spôsobom nevzbudzujúci akékoľvek pochybnosti potvrdil, že žalobca si svoju oznamovaciu a poučovaciu povinnosť splnil. Vychádzajúc zo

svetla skutkových zistení však tvrdenie žalobcu o splnení si tejto povinnosti nevyplyva. Pokiaľ na dané skutkové zistenia žalobca navrhoval vypočít svedkov, ani výsluch svedkov - spotrebiteľa, prípadne pracovníka žalobcu konajúceho so spotrebiteľom vo veci Zmluvy o pôžičke by nebol spôsobilý preukázať pravdivosť tvrdenia žalobcu, keď listinné dôkazy, v konaní zadovážené, pravdivosť tvrdenia žalobcu vyvracajú.

Vo vzťahu k ďalšiemu skutku, kladenému žalobcovi za vinu a ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že neuviedol druh spotrebiteľského úveru poskytnutého spotrebiteľovi, adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť a výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných podkladov podľa § 9 ods. 2, písm. a/, c/, k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu zastáva názor, že správne orgány ustálili skutkový stav správne a zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver, ktorý v odôvodnení rozhodnutí aj náležite odôvodnili.

Vo vzťahu k poslednému skutku, ktorého sa žalobca dopustil tým, že neposúdil schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, správne orgány taktiež správne posúdili skutkové zistenia a vyvodili z nich správny záver. Povinnosťou žalobcu ako veriteľa bolo vychádzať z konkrétnych zistení podmieňujúcich schopnosť spotrebiteľa splácať úver ním poskytnutý a nie vychádzať z priemerného starobného dôchodku v Slovenskej republike.

Vzhľadom k uvedenému postup žalobcu pri poskytovaní spotrebiteľských úverov v posudzovanom prípade aj podľa názoru odvolacieho súdu možno preto považovať za postup v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti veriteľa, ktorý mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe - poskytnutie úveru, ktoré konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú praktiku a súčasne ju zakazuje (§ 7 zákona č. 250/2007 Z. z.). Žalovaný preto správne posúdil, že uvedenými skutkami sa žalobca dopustil porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej mu z § 7 ods. 1, 2 písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z. z.

Odvolací súd preskúmavajúc zákonnosť rozhodnutia žalovaného a postupu mu predchádzajúceho využívajúc plnú jurisdikciu (§ 250i ods. 2 O.s.p.) považoval námietky žalobcu, ktorými namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa ako aj žalovaným správnym orgánom a nezákonnosť postupu správneho orgánu, za právne nedôvodné. Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci odvolací súd taktiež považoval za nesporne preukázané, že žalobca uzatvoril zmluvu o pôžičke bez toho, aby spotrebiteľa náležite, so všetkou starostlivosťou, ktorú je možné od neho ako poskytovateľa služby (spotrebiteľských úverov) spravodlivo očakávať, informoval o podmienkach poskytovaného úveru a zrozumiteľným spôsobom ho oboznámil so všetkými náležitosťami poskytovaného úveru, ktorú mu poskytuje na zakúpenie tovaru, ktorého druh ani neuviedol v zmluve o pôžičke, pred podpísaním Zmluvy o pôžičke.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že správne orgány oboch stupňov v konaní postupovali v súlade s príslušnými ustanoveniami správneho poriadku, vo veci zistili riadne skutkový stav, vyplývajúci z administratívneho spisu, skutkové okolnosti správne právne posúdili v zmysle ustanovení zákona č. 250/2007 Z. z., ako aj v súlade s ustanoveniami zákona č. 129 /2010 Z. z., keďže z listinných dôkazov pripojených v administratívnom spise je nesporné, že žalobca v predmetnej zmluve o pôžičke spotrebiteľa s potrebnou starostlivosťou, zákonodarcom v zákone o ochrane spotrebiteľa predpokladanou, neinformoval pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to ani v zmluve o spotrebiteľskom úvere, jednoznačne, určito a jasne neuviedol podstatné náležitosti úveru, majúce za následok obmedzenie vôle spotrebiteľa v schopnosti urobiť rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktorú by pri dostatku informácii neurobil. Správne orgány oboch stupňov preto vo veci rozhodli v súlade so zákonom, pričom svoje skutkové a právne závery aj náležite odôvodnili v odôvodnení rozhodnutí. Odvolací súd tiež zastáva zhodný názor ako krajský súd, že správne orgány postupovali v súlade so zákonom, aj pri rozhodovaní o výške pokuty, pričom jej výšku v súlade s ustanovením § 24 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa dostatočne odôvodnili. Nebolo možné prihliadnuť k argumentácii žalobcu odôvodňujúcej zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného,

pretože skutkové okolnosti v danom prípade preukazovali naplnenie skutkovej podstaty porušenia právnej povinnosti žalobcom vo všetkých konaniach kladených mu za vinu.

Odvolací súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúmvanej veci postupom v súlade s právnou úpravou ustanovenou v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležite vysporiadal so zásadnými žalobnými námietkami. Poukazom na závery uvedené vyššie odvolací súd považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť jeho odvolacieho návrhu.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1,2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. Žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov tohto konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.